

Vak upp, du mänskoätt - Till minnet av Peter Krapotkin

Annika

Solen sakta sjunker bakom mo och fjäll,
ekot utav vinden viskar: Det är kväll.
Furan, skogens konung, högre stolt och skön
böjer fromt sin krona till en aftonsbön.

Men vad är som snyftar uti skogen? Hör!
Kanske någon blomma håller på och dör?
Eller är det kanske flädermusens sång
där hon fladdrar rolöst i en cirkelgång.

Har en fågelmamma kanske mist sin skatt?
Eller är det ugglans längtan efter natt?
Kanske har en fjäril brutit vingen av,
och nu suckar, kvider, fasar för sin grav?

Nej, nu hörs det åter! Det är ångestsfri,
suckar, tårar, böner, ropet att bli fri.
Mer och mer det stiger som ett mäktigt brus
ifrån tusen stämmor, längtan efter ljus.

Furan, skogens konung, står i stilla ro,
frågar sig förvånad: Var kan friden bo?
Ej i mänskohjärtan, ej i skogens sus?
Ej i kungaboning eller fattighus?

Blygt en liten blomma höjer upp sin röst:
Det kan jag dig säga om det är nå'n tröst.
Frid vi aldrig vinner, ingen hel och sann,
förr'n vi lärt oss älska och förstå varann.

Många stora kämpar utav mänskoätt,
som för sanning kämpat och för mänskorätt,
ha fått lida smälek, butit bojer ock,
för sin mänskokärlek, offra livet fått.

Ännu sover världen tusenårig sömn!
Än är mänskligheten fjättrad vid en lögn.
Men det spörjs en gryning, sömnen är nu lätt,
morgon är helt när. Vak upp, du mänskoätt!

Annika 1929.

Det Anarkistiska Biblioteket

Annika
Vak upp, du mänskoätt - Till minnet av Peter Krapotkin
1929

Tidningen Brand #9 1929

www.anarkistiskabiblioteket.se